

Podzim s českými dějinami

Václav Havel, 1936–2011.

Tak jednoduše nazval historik **FRANTIŠEK EMMERT** (38) publikaci o bývalém prezidentovi.

Dosud psal o klíčových událostech či epochách, například o holocaustu, osudových osmičkách v českých dějinách nebo o sametové revoluci. Václav Havel je první takto zpracovanou osobností. „Věřím, že kniha přispěje ke zhodnocení jeho osobnosti i významu jako světově uznávaného dramatika, občanského aktivisty, politika a myslitele. Nechtěl jsem mu postavit pomník, jako každého je třeba ho hodnotit střizlivě a kriticky,“ vysvětluje vystudovaný historik a právník.

Současně s touto publikací Františku Emmertovi vychází 320stránkový *Průvodce českými dějinami 20. století*, tedy obdobím, které se v hodinách dějepisu na základních a středních školách většinou neprobírá příliš podrobně. „Kniha je založena především na textech, komentářích a množství podrobných informací. Dlouho jsem cítil silnou poptávku od učitelů, studentů i dalších zájemců po srozumitelné a přehledné publikaci, která by v celistvosti a vzájemné provázanosti popisovala a vysvětlovala tuzemské události a společenské procesy. Byl jsem sám trochu překvapen, že takovou knihu dosud nikdo nenapsal.“

Po dvou novinkách autor přepracoval a doplnil k novému vydání ještě dva starší tituly: pro milovníky literatury faktu úspěšné *Čechy ve wehrmachtu* a pro čtenáře dobrodružných příběhů novelu *Oheň zapomenutých bohů*. „Tu jsem napsal v šestadvaceti letech, vyšla i v anglické verzi ve Spojených státech a k mému překvapení se dočkala dotisku a většího úspěchu než česká. Sám nevím proč.“

K žánru beletrie by se spisovatel chtěl vrátit, už několik let nosí v hlavě děj historického románu. „Jde o rodinnou ságu zasazenou do neklidného 20. století. Snad se k jejímu napsání dostanu příští rok.“

František Emmert píše srozumitelně a poutavě, aniž by rezignoval na odbornost. Pozornost věnuje také jazyku a stylistice. „Už v antice totiž

historiografie patřila mezi umění, dějinné eposy byly často psány ve verších. Psaní samo o sobě je fascinující. Hledání vlastní formy vyjadřování myšlenek, zpracovávání informací a příběhů, hra s jazykem. Kvůli psaní jsem loni odešel z pozice tiskového mluvčího Nejvyššího správního soudu a vrátil jsem se, možná trochu riskantně, na volnou nohu,“ vysvětluje. ■